

veielse, om man ikke under disse Forhold, saa længe kongelige Obligationer staa lavt eller under Pari, kunde underhaanden optjæbe Beløb af dem. Det vilde ikke Andet end kunne indvirke hensigtsmæssigt ogsaa paa andre 4 pCts Papirer, hvis Kurs naturligtvis mere eller mindre retter sig efter disse Obligationers. Den store Fare, der fremtræder ved den Stilling, vi nu ere komne ind i, er den, at nu ville vore Budgetter, som ogsaa den høitærede Finantsminister har oplyst os om, vise ikke blot et betydeligt Kasseoverskud, men ogsaa, naar man foretager en passende Beregning over, hvad der virkelig kan betragtes som Indtægt, og hvad der bør betragtes som Udgift, et meget betydeligt aarligt Overskud. Nu kunde man sige: Vi kunne spare; vi kunne forbedre vor økonomiske Status ved Besparelse af disse Beløb, og theoretisk taget er det fuldkommen rigtigt; men jeg siger, at Faren bestaar deri, at ved uafslædig at sætte Blikket paa disse Overskudssummer, vil man, som jeg frygter for, fristes til i mangfoldige Retninger at paatage sig Udgifter, som man ellers vilde have undladt, og som ellers ikke burde have været overtagne af Staten. Naar vi kaste Blikket paa vor Kassebeholdning, ville vi forbausede ved at se den aldeles uformelige Størrelse, den nu har faaet. Som den ærede Finantsminister oplyste, er der nu, foruden de Beløb, der ere liggende i Kassen og som henstaa paa Konto-Kurant hos Nationalbanken, ikke mindre end 20 Millioner, som ere rentebærende. Naar vi tage de sidste Statsregnskaber for os, ville vi se, at den 31te Mars 1878 var Kassebeholdningen allerede opgaaet til 25,815,000 Kr. Efter den Finantslov, som gjaldt for det nys tilendbragte Aar, skulde Kasseoverskuddet — her er kun Tale om Kasseoverskuddet, ikke om det virkelige Overskud — beløbe sig til 6,300,000 Kr. og for indeværende Aar skal det udgjøre 5,440,000 Kr. Lægge vi disse Beløb sammen, ville vi se, at vi derved faae en Kassebeholdning paa mellem 37—38 Millioner Kr., som jo er aldeles forbausende. Naar der spørges om, hvad en rimelig Kassebeholdning skulde beløbe sig til, tror jeg, man efter en alvorlig Overveielse vilde komme til at se, at under de forandrede Forhold, som ere indtraadte, efter at saa store Dele af den udenlandske Gjæld ere afbetalte, vilde et Beløb paa ca. 8 Millioner Kr. være fuldstændig tilstrækkeligt. Alt det Øvrige er altsaa Overskud; det ligger fristende og Løkkende for forskjellige mere eller mindre velsignelsesarige, mere eller mindre produktive Anvendelser. Jeg skulde derfor meget ønske, at man idetmindste vilde finde det hensigtsmæssigt at faae en For Del af Kassebeholdningen overført, hvor den hører hen, til Reservecapitalen. Man kan nu vel sige: Det er jo et, det er jo lige saa langt, som det er bredt, om den ligger forrentende sig i Kassebeholdningen eller den ligger under en anden Konto i Reservecapitalen; men jeg tror, der er dog nogen Betydning, som maa hen-

lægges ogsaa i den Flytning. Jeg veed meget vel, at, om endogsaa den ligger i Kassebeholdningen, gjælder derom som om Kassebeholdning i det Hele, at ingen Finantsminister er bemyndiget til af den Grund at kunne afholde nogen som helst ikke bevilget Udgift; den samme Forpligtelse, som paahviler ham med Hensyn til Reservecapitalen, vil ogsaa paahvile ham med Hensyn til Kassebeholdningen. Man kan ikke bruge nogen som helst Del af Beløbet uden for at tilfredsstille de uafviselige Fordringer og for at anvende Pengene paa den mest frugtbringende og helbige Maade. Men ikke desto mindre tror jeg, det vilde have sin store Betydning, om Beløbene snart opførtes, hvor de kunde være opførte, altsaa, om de kom over i Reservecapitalen, og jeg tilstaa, at jeg ogsaa hermed kunde ønske sat i Forbindelse Spørgsmaalet, om det ikke nu var paa Tide at faae en Lov, der noget nærmere søgte at bestemme Forholdet med Hensyn til de i Reservecapitalen henlagte Midler. Jeg udtaler ikke herved — det haaber jeg, den høitærede Finantsminister ikke vil misforstaa — nogen som helst Mistillid til den ærede Finantsminister. Jeg siger, at alle disse Hensyn, som man vil gjøre gjældende til, hjem der for Diettet er Minister, til den fuldstændige Tilid, man kan have til hans indsigtfulde og fuldkomne tilstræffelige Omfæng, at disse Forhold blive behandlede paa rette Maade, maa man vise bort. Det er for silde, naar vi have faaet en Finantsminister, som er letfindig, det er for silde, naar Baret er faldet i Brønden, at luffe den til. — Men jeg skal hermed forlade dette Punkt, og skal overhovedet ikke opholde mig ved de forskjellige Punkter paa den foreliggende Finantslov, som vel kunde fortjene en nærmere Omtale. Det er jo tilstrækkelig bekendt, at det høie Thing ikke har nogen Tilbøjelighed til at foretage nogen som helst Forandring ved indeværende Aars Finantslov, og der er saaledes kun liben Opfordring til at forsøge paa at gjøre afvigende Anskuelser gjældende. — Jeg skal heller ikke med et Ord omtale det, som den ærede Finantsminister henledede Opmærksomheden paa, sørgelige Resultat, som er fremkommet med Hensyn til den tværløbe Bestemmelse af Dyrtilstillaget for Embedsmændene. Det er jo ganske sikkert ubetydelige Summer, hvorom der her handles; men jo ubetydeligere de ere, desto mere karakteristisk er det, at man under de nærværende Forhold ikke har været istand til at faae dem bevilgede. Man kan jo i denne Henseende maaft henvise til det følgende Aar og nære Haab om, at der da skal komme en total Forandring. Vi skulle jo nemlig da have forelagt en Række nye Love om Embedslønninger. At det høie Ministerium har et aabent Blik for, hvad der i denne Henseende antændelig maa kræves, betvivler jeg ikke, og derpaa have vi ogsaa set et Bevis i det Forslag, der har været os gjort til at bestemme Lønningerne for Embedsmænd ved